

IAV

INSTITUT ALENY VITÁSKOVÉ z.s.

Ochrana a podpora základních lidských práv a svobod

Alena Vitásková – nositelka státního vyznamenání prezidenta republiky za zásluhy o stát

---

Autor: JUDr. Oldřich Hein – spolupracovník IAV

Praha 1. 1. 2019

„K vítězství zla stačí, když dobří lidé budou sedět se založenýma rukama.“

(Anglický politik a filosof Edmund Burke – 1729-1797)

Vstupujeme do nového roku. Všichni slušní lidé si přejí, aby byl dobrý a aby nikdo ze slušných lidí netrpěl křivdami, ústrky, nespravedlností a násilím. Je tedy na nás všech, jaký bude. Nespolehejme však na pomoc lidí, kteří mají plná ústa humanity, ale ve skutečnosti jim záleží jen na sobě. Jsou všude kolem nás a **podle skutků jejich poznáte je.**

Míra humanity

Vstupujeme do nového roku – lidé moudří, rozumní i hloupi, spravedliví, nespravedliví i prohnaní „křiváci“, slušní, neslušní i sprostí, poctiví i nepoctiví, skromní i chamtiví, střídmi i požitkářští, odvážní i zbabělí, lidští, vlídní, laskaví a soucitní i bezohlední, bezcitní, suroví a krutí. Všichni však máme svá očekávání i přání, kterým dávají mravní obsah naše vědomosti, zkušenosti i povahové vlastnosti. Takovými očekávanými i přáními je vedle „lačnění po spravedlnosti“ i touha po lidskosti, laskavosti a soucitu (humanitě), které tak často chybí nejen v mezilidských vztazích, ale i na úradech a soudech. Humanitu (lidskost) si však mnozí představují jako neomezenou toleranci ke všem jejich názorům, slovům, činům i požadavkům.

*Správná definice jakéhokoliv pojmu je předpokladem pro jeho pochopení i pro vyřešení všech otázek s ním souvisejících. Platí to i o humanitě. Tak jako rozlišujeme spravedlnost jako základní stabilizační společenskou hodnotu a spravedlivost jako pozitivní povahovou lidskou vlastnost (ctnost), má i humanita význam objektivní a subjektivní. **Humanita** (lidskost) **v objektivním smyslu** je projevem lidské soudržnosti, solidarity, poctivosti i slušnosti ve společenských vztazích. **Humanita** (lidskost) **v subjektivním smyslu** je pak jednou ze základních pozitivních povahových vlastností (ctností) a pod trojvýznamovým pojmem **žen** (lidskost, laskavost a soucit) byla poprvé formulována Konfuciem v 6.století př.n.l.*

*Základem pravé a nikoli předstírané humanity je kategorický mravní imperativ (příkaz) „**nečiň jiným, co nechceš, ani oni činili tobě!**“, který se jako „zlaté pravidlo“ objevil již ve filosoficky významné „době osové“ v 6.století př.n.l., zejména v taoismu, konfucianismu, buddhismu, džinismu a pýthagoreismu. Toto „zlaté pravidlo“ pak převzali stoikové, od nich ranné křesťanství (přestože je mnohokrát porušilo) a později i Immanuel Kant ve svém kategorickém mravním imperativu.*

„Co nechceš, aby ti jiní činili, nečiň ty jim!“

(Mistr Kchung /Konfucius/ - 552-479 př.n.l.)

„Co děláš druhému, zas čekej od něho!“

(Stoický filosof Lucius Annaeus Seneca – 4 př.n.l.-65 n.l.)

**„A protože všechno, jakž byste chtěli, aby vám lidé činili,
tak i vy činite jim; tot' zajisté jest zákon i proroci.“**

(Ježíš Kristus – Evangelium sv. Matouše, 7/12)

„Co nechceš, aby se dělo tobě, nedělej jinému!“

(Římský císař Marcus Antonius Severus – vláda v letech 208-235 n.l.)

„Jednej tak, jako by maxima tvé vůle měla být všeobecným mravním zákonem!“

(Immanuel Kant – 1724-1804)

Již tehdy však moudří mužové věděli (na rozdíl od dnešních moralizujících pseudohumanistů, kteří vědí velice málo anebo vůbec nic a své nevědění nahrazují fantazijními představami), že humanita (lidskost) není kategorie absolutní, neměnná a použitelná za jakékoliv situace a vůči komukoliv. Má-li zůstat pravou a objektivní, musí být moudrá, uvážlivá, spravedlivá a musí mít i svoji míru (tj. musí být uměřená), protože **„kdo nehodnému dobře činí, činí zlo.“** (římský básník Quintus Ennius – 239-169 př.n.l.). Základem pro poznání míry humanity je proto objektivní poznání dobra a zla.

„Vrcholem moudrosti je rozlišovat dobro a zlo.“ (Sókratés – 469 – 399 př.n.l.)

Humanita (lidskost) jako pozitivní povahová vlastnost (ctnost) nabývá své pravé povahy pouze v kombinaci s dalšími ctnostmi, zejména moudrostí, uvážlivostí, spravedlivostí, slušností, uměřeností a uvážlivou odvahou. Bez jejich podpory se totiž snadno změní v neuváženou shovívavost ke zlu a v humanitu naivní až hloupou. Takové ctnosti jako poctivost, skromnost, strídmost a zdrženlivost se v souvislosti s humanitou neuplatňují, protože mají jiný mravní obsah i dosah. Již zmíněné konfuciánské ctnosti laskavost a soucit jsou pak pouze dalšími specifickými projevy lidskosti.

Objektivní humanita je vždy pravá a má **historicky nadčasový obsah mravní**, zatímco subjektivní představy o humanitě sice mohou mít ojedinele též obsah mravní (tj. u filosoficky i mravně vyspělých jedinců), ale povětšinou mají pouze naivně idealistický obsah morální, který odpovídá **duševní úrovni hodnotícího jedince, historicky proměnlivým zvyklostem, společenským náladám a cíleným politickým anebo náboženským manipulacím**. Subjektivní lidské představy o humanitě tedy mohou být za dané historické a společenské situace objektivně mravné (zejména pokud jsou moudré a uvážlivé), ale lidmi nerozumnými, nevědomými (nedovzdělanými) a hloupými jsou zpravidla subjektivně považovány za nemorální, protože nejsou v souladu s jejich utkvělými naivně idealistickými představami o přirozené dobrotě lidí a „boží jiskře“ v každém člověku. Takové mylné představy jsou sice objektivně nerozumné, neuvážené a tudíž i nemravné, avšak přesto jsou subjektivně považovány za morální, protože odpovídají dlouhodobé pseudohumanistické manipulaci.

Pravdivost a společensky prospěšnou použitelnost subjektivních představ o humanitě osvědčují konkrétní skutky lidí, kterým se dobrodíní humanity dostává. Patrně stěží bude možno označit za moudré, uvážlivé, spravedlivé, slušné, uměřené a objektivně humánní takové počínání, v jehož důsledcích jsou jiní lidé usmrceni, utrpí újmu na zdraví anebo další škodu.

„Bez rozumu nic nemůže být správně vykonáno!“

(Římský státník, politik a právník Marcus Tullius Cicero – 106-43 př.n.l.)

V současné době je proto **k mravné realizaci humanity** (lidskosti) nutná i uvážlivá odvaha, založená na rozsáhlých vědomostech z oblasti historie, filosofie, psychologie a náboženství, praktických zkušenostech z oboru trestního práva a zejména na schopnosti přesvědčivé argumentace, která však v případě zaslepených pseudohumanistů padá jako pověstný hrách na stěnu (nechtějí totiž vidět ani slyšet cokoli, co odporuje jejich utkvělým iracionálním a fantazijním představám).

Uvážlivá odvaha podepřená vědomostmi, zkušenostmi i výřečností umožňuje nazývat věci pravými jmény (byť věcně a slušně), což mnozí nerozumní, nedovzdělaní a hloupí politici, pokrytečtí kněží i pseudohumanistickými frázemi zmanipulovaní občané často označují jako politickou nekorektnost. Z nerozumnosti, nevědomosti a hlouposti proto příkrými, zlobnými až nenávislnými slovy útočí na své názorové oponenty, kteří jim kupodivu vadí mnohem více, než původci rozmanitých zločinů. Nekorektnost však znamená neslušnost a patrně by se žádný z „politicky korektních humanistů“ neodvážil označit za nekorektní (neslušná) tvrdá slova na adresu vraždících islámských primitivů (stačí se podívat do jejich „oduševnělých“ tváří), kteří „odvážně“ a zákeřně povraždili už desetitisíce svých názorových odpůrců po celém světě, stovky bezbranných občanů v nejrůznějších městech Evropy a před krátkou dobou brutálně zavraždili i dvě skandinávské studentky v Maroku. „Lidé“ s rukama potřísněnými krví nemají mravně opodstatněné lidské právo domáhat se lidskosti, laskavosti a soucitu.

Mravná humanita je tedy nemožná bez moudrosti, uvážlivosti, spravedlivosti, slušnosti a uměřenosti, protože jinak se velice snadno změní v **nemravnou a sebevražednou pseudohumanitu**, která je iracionální, cituplná (emotivní), naivní a ve své podstatě mnohdy i neuvěřitelně hloupá, neboť racionální zhodnocení konkrétní situace i konkrétních „nelidských tvorů“ nahrazuje naivními a pomatenými představami o přirozené lidské dobrotě, osudovém předurčení k dobru i ke zlu a o „boží jiskře“ v každém člověku, kterou je pouze třeba probudit. Největším rizikem pro pravou humanitu jsou proto nerozumnost, nevědomost a hloupost, které krácejí ruku v ruce s nesmiřitelným nepřátelstvím všech neustále přibývajících lidí samolibých a hloupých vůči lidem moudrým, uvážlivým, spravedlivým a uměřeným. **Intelligence na celém světě je totiž po celá tisíciletí veličinou konstantní, pouze lidí neustále přibývá.**

„Hloupost je dnes všeobecnou chorobou krajín pod nebesy.

Je největší bídou lidských tvorů.

A převelikou pohromou jejich žití.“

(Konfuciánský filosof Sün-c' - asi 340-245 př.n.l.)

„Poučovat hloupé je nejen zbytečné, ale i nebezpečné!“

(Indická učebnice moudrosti Pañčatantra aneb Patero ponaučení – asi 3.-5.stol.n.l.)

Úhel pohledu na humanitu je ovlivněn faktory subjektivními a objektivními.

Faktory subjektivní: mravní úroveň (včetně rozumové),
úroveň vědomostí (zejména historických, filosofických a náboženských),
praktické zkušenosti se zločinci,
postoje a předsudky,
míra sugestibility a manipulovatelnosti,
momentální duševní stav (zejména rozrušení),
motivace (zištná, nezištná).

Faktory objektivní: *společenské prostředí (včetně náboženského),
vliv hromadných sdělovacích prostředků,
politická anebo náboženská manipulace,
módní trendy (okázalý „humanismus“, humanistické žvanění),
vliv výchovy v rodině a ve škole,
mezinárodní situace (války, občanské války, migrace apod.).*

Vzájemná konstelace faktorů subjektivních i objektivních vytváří výsledný úhel pohledu, který je buď racionální, více či méně emotivní anebo hloupý až úplně blbý.

Emocionální (nižší, subjektivní) **úhel pohledu** je oproštěn od vědomostí i zkušeností a řídí se pouze iracionálními představami, předsudky a citem. Tento úhel pohledu pak ještě může být **pozitivní** anebo **negativní**, podle toho, zda hodnotící osoba je pouze v zajetí rozjásaných pseudohumanistických představ o přirozené lidské dobrotě, anebo byla sama někdy okradena, podvedena, přepadena, ztlučena, znásilněna anebo byl takto postižen někdo z jejích blízkých (včetně vraždy loupežné, sexuální anebo sadistické). Jak je tedy patrné, emocionální úhel pohledu je proměnlivý podle míry a povahy dosažených vědomostí i praktických zkušeností (většinou špatných, těch dobrých je mnohem méně).

Racionální (vyšší, objektivní) **úhel pohledu** se naproti tomu řídí nejen rozsáhlými vědomostmi o lidských povahách a špatnostech, ale i praktickými zkušenostmi (též povětšinou negativními). Kdo totiž nestrávil celá desetiletí v soudních síních a nesetkával se se zločinci všeho druhu (až po brutální vrahy), nemůže nikdy objektivně posoudit konkrétního pachatele a všechny okolnosti zločinu. To ovšem neznamená, že všichni provinilci proti zákonům jsou bytostně špatnými a lidskost, laskavost a soucit si nezaslouží. Právě v tom spočívá mravní náhled na zločinnost, který musí být moudrý, uvážlivý, spravedlivý, poctivý, slušný, uměřený a uvážlivě odvážný, a v je-li k tomu opodstatněný důvod, i lidský, laskavý a soucitný. Pouze lidé nemravní jsou totiž zcela bezcitní a v šikanování nebo trestání jiných lidí nalézají uspokojení.

Pozitivně emotivně vnímající lidé jsou prostí vědomostí, praktických špatných zkušeností i chladného uvažování. Protože podobně jako Meng-c' a J.J.Rousseau věří v přirozenou lidskou dobrotu, jsou nakloněni k emotivním projevům lidskosti (zejména shovívavosti, toleranci a soucitu), zvláště když se jich určité závadové jednání přímo nedotýká. Stačí však, aby jim někdo zavraždil jejich partnera anebo dítě, znásilnil dceru, synovi zlomil ruce a nohy anebo vytloukl zuby, vykradl a poničil chatu, zničil anebo poškodil rodinnou hrobku, zabil jejich oblíbeného domácího mazlíčka, obešel auto s korunou v ruce apod., a jejich nadšeně rozzářené oči rázem potemní a začnou vidět „rudě“. Stačí si jen poslechnout slušné babičky na hřbitově, jak láteří nad zničeným hrobem a jaké pohromy svolávají na primitivní vandaly, kteří jim způsobili takovou strast. Praktické zkušenosti z lidskou špatností a zlem proto vedly k opačné teorii, že člověk je od přírody zlý, pouze vhodnou výchovou se jeho zlé vlohy mohou mírnit. Předním zastáncem této teorie byl již zmíněný konfuciánský filosof Sün-c', který prohlásil:

„Touha po zisku a nenasytost – to jsou vrozené vlastnosti člověka. Jestliže z tohoto zorného úhlu zkoumáme přirozenost člověka, stává se nám zřejmým, že člověk je od přírody zlý a jeho ctnosti se rodí teprve praktickou činností.“

„Přirozenost lidská je v základě zlá. To dobré v ní je pouze vypěstované.“

„Aby se někdo stal zdvořilý, úslužný, kultivovaný a lidsky náležitý, musí se pomocí učitelů a zákonů vychovávat.“

Pravá humanita (lidskost) je tedy učitelná jako jakákoliv jiná ctnost, stejně jako jsou učitelné i všechny nectnosti. Neustálé opakování mravného i nemravného chování pak člověka utvrzuje ve sklonech k dobru anebo ke zlu a postupně tvoří základy jeho povahy. **„Povaha je člověku démonem“** (Hérakleitos z Efesu – asi 544-484 př.n.l.), protože každého člověka „osudově“ provází celým životem a jeho chování bud’ **určuje** (tj. u lidí nerozumných, nevědomých a hloupých, včetně lidí nesvéprávných) anebo **přinejmenším ovlivňuje**. Základem pravé humanity (a to objektivní i subjektivní) je proto cíleně vypěstovaný soucit ke všem živým tvorům, který je základním příkazem buddhismu a džinismu (zásada **anihsá**, tj. neublížování živým tvorům) a který zcela chybí v judaismu, křesťanství i islámu. Bez soucitu k živým tvorům tedy nelze vypěstovat ani pravou lidskost. Křesťanství sice (přes svoji tisíciletou náboženskou nesnášenlivost a nehumánní přístup ke všem názorovým oponentům) stále ještě pokrytecky hlásá milování bližního svého, nastavení levé líce, udeří-li tě někdo v líci pravou, anebo „kdo do tebe kamenem, ty do něho chlebem!“, avšak není schopno ani ochotno řídit se slovy Ježíše Krista o tom, kdo je vlastně náš bližní (ostatně mnozí křesťané tato slova ani neznají).

On pak (učení v zákoně, tj. zákoník, farizej) chtěje se sám ospravedlniti, dí Ježíšovi: A kdo jest můj bližní?

I odpověděv Ježíš, řekl: Člověk jeden šel z Jeruzaléma do Jericha, i upadl mezi lotry. Kterž obloupivše jej a zranivše, odešli, zpola mrtvého nechavše.

I přihodilo se, že kněz jeden šel touž cestou, a uzřev jej, pomínul.

Podobně i Levita přišel k tomu místu, a uzřev jej, pomínul.

Samaritán pak jeden (tj. z města Samaří), cestou se ubíraje, přišel k němu, a uzřev jej, milosrdenstvím (tj. lidskostí, laskavostí a soucitem) hnut jest.

A přistoupiv, uvázal rány jeho, naliv oleje a vína, a vloživ jej na hovado své, vedl jej do hospody, a péči o něj měl.

Druhého dne pak odjíti maje, vyňav dva peníze, dal hospodáři, a řekl jemu: Měj o něj péči, a cožkoli nad to vynaložíš, já když se vrátím, zaplatím tobě.

Kdo tedy z těch tří zdá se tobě bližním býti tomu, kterýž upadl mezi lotry?

A on řekl: Ten, který prokázal milosrdenství nad ním. I řekl jemu Ježíš: Jdi, i ty učíš podobně.
(Evangelium sv. Lukáše, 10/29-37)

Patrně není třeba dlouhého přemýšlení nad tím, kdo je tedy podle Ježíše Krista náš bližní. **Naším bližním je pouze ten, kdo se jako náš bližní chová.** Nejsou to tedy lidé lhostejní, bezcitní, bezohlední a krutí, lháři, kořistníci, příživníci, zloději, podvodníci, lupiči, násilníci, otrokáři ani vrazi (biblicky řečeno lotři). Pokud z tohoto úhlu pohledu budeme vnímat syrovou objektivní realitu (pravou skutečnost), mnohem snadněji se zorientujeme a snáze označíme všechny lotry kolem sebe (bez ohledu na jejich společenské postavení), než když budeme stále poslouchat nadšená slova o přirozené lidské dobrotě a „boží jiskře v každém člověku“, která mnohdy pronášejí lidé s rozzářenými zraky zakrývajícími temnotu ducha. **Míra nadšení je přímo úměrná míře hlouposti.** Uvážlivost však občas mine i lidi rozumné, slušné a úctyhodné, kteří jen nakrátko přizpůsobí syrovou objektivní realitu své přirozené slušnosti i svým lidským, laskavým a soucitným představám.

Právě na Štědrý den 2018 jsem jen krátce shlédl v televizi diskuzní pořad, ve kterém byl hlavním aktérem úctyhodný starý lékař, člověk nadmíru znalý svého oboru, slušný, zdvořilý a

argumentačně velice dobře vybavený. Jeho projev o mateřství byl naprosto skvělý, všechny přítomné posluchačky jej velice pozorně sledovaly a i mne zaujal svým neobyčejně lidským a laskavým přístupem. A náhle tento vážený vědec „sjel na vedlejší kolej“, když začal hovořit o důvěře. Zmínil se totiž o známé literární i filmové postavě Jeana Valjeana, kterému projevil jím okradený kněz důvěru a tím ho uvedl na správnou životní cestu. I když je pravdou, že na cestu ke zločinu někdy sklouznou i lidé nikoli špatní a zcela zkažení, je nutno opakovaně připomenout, že **Jean Valjean je pouhá literární postava, Victor Hugo si jej vymyslel!** V životě to ani zdaleka tak nefunguje! Ze své dlouholeté praxe bych mohl uvést desítky případů, kdy provinilci potrestaní podmíněným trestem odnětí svobody zklamali důvěru soudu. I když mnozí z nich u soudu upřímně věřili svému slibu, že se napraví, jejich zakořeněné zlo bylo silnější a nedokázali je přemoci. Jejich další životní kroky proto byly zločinné a nakonec vedly k opakovanému uvěznění.

Téměř před čtyřiceti léty byl obžalován pro krádež mladistvý Vojtěch M., který právě dovršil patnáctý rok věku a měl nastoupit na střední školu. Jeho otec, podplukovník armády, byl z toho celý zničený a u soudu prohlásil, že v zájmu ukázněného svého syna mu urychleně zajistil studium na Vojenské škole Jana Žižky z Trocnova v Moravské Třebové, kde mu budou tolerovat i podmíněný trest. Tento provinilec byl tedy potrestán podmíněným trestem odnětí svobody, avšak ještě před nástupem do této školy spáchal další krádež. A to byl konec se studiem a jeho životní dráha pak již byla protkána dalšími krádežemi, pro které byl opakovaně trestán i uvězněn.

Podobně před 27 léty byl k uvalení vazby předveden patnáctkrát trestaný Jan H., který byl usvědčen z vloupání do chaty. Když jsem se jej při výslechu dotázal, čím je vyučen, prohlásil, že je vyučený horník. Protože však všemi jeho dosavadními krádežemi nezpůsobil velkou škodu, zeptal jsem se ho, jestli by namísto vazby chtěl raději opět pracovat v dolech. Nechtěl ani uvěřit tomu, že bych mu namísto opakovaného uvěznění mohl zajistit práci, ale stačilo zvednout telefon a zavolat mému spolužákovi, který byl v té době podnikovým právníkem v dolech, a tuto práci jsem mu zajistil. Byl velice vděčný, napsal mi i děkovný dopis (ještě jej mám schovaný) a sliboval na svoji čest, že se napraví. Jsem si zcela jist, že v době psaní tohoto dopisu byl z hloubi duše přesvědčen, že už krást nebude – a přesto za čtrnáct dní vykradl spoluzaměstnancům skříňku a utekl.

Tehdy jsem si ještě kladl otázku, proč začínající zlodějíček Vojtěch M. i recidivista Jan H. nevyužili dobrodiní a důvěry, kterých se jim dostalo. Až po mnoha dalších létech mi to přesvědčivě vysvětlil Lucius Annaeus Seneca (4 př.n.l. – 65 n.l.) ve své knize „O dobrodiních“, kterou onen úctyhodný a zcela jistě i velice lidský, vlídný a soucitný specialista na mateřství patrně nečetl a pokud ano, tak na to již zapomněl.

„Jediným dobrodiním je u nás čestné. To se však špatnému nemůže dostat, neboť přestane být špatný, jestliže do něho pronikne ctnost. Dokud je však špatný, nikdo mu nemůže prokázat dobrodiní, protože dobré a špatné jsou neslučitelné protiklady. **Nikdo tudíž nemůže prospět špatnému, protože všechno, co k němu dojde, se špatným užitím zkaží.** Je to jako se žaludkem: je-li pokažen nemocí a plný žluči, mění všechny pokrmy, které přijme, a ať sní cokoli, působí mu to bolest, a stejně tak chorý duch přemění ve své břemeno, ve svou zkázu a ve své neštěstí všechno, co mu svěříš.“

Lidskost, laskavost, soucit a důvěru je tedy na místě poskytovat pouze lidem, kteří je jsou schopni přijmout a rozvinout. Nelze je poskytovat tomu, kdo se sám takto chovat neumí, není

schopen překonat zlo v sobě a ani je překonávat nechce. Indiáni i zkušení lovci v Kanadě vědí, že snáze přesvědčí vlídným slovem medvěda, aby jim uhnul z cesty, než zločince, který proti nim bude stát se zbraní v ruce. Neblahé zkušenosti našich předků s nekritickou dobrotou a všelikými projevy lidského zla jsou varující. **Důvěřuj, ale prověřuj! Věř, ale komu věříš, měř! Čiň čertu dobře, peklem se ti odmění! Cesta do pekel je dlážděna samými dobrými úmysly! Mnohý (nikoli tedy každý) dobrý skutek bývá po zásluze potrestán!** Lidé se totiž již dávno odnaučili vděčnosti a lidskost, vlídnost, shovívavost, laskavost a soucit si zvykli považovat za nárokovatelná lidská práva.

V současnosti jsou všechny tyto staleté zkušenosti z naší paměti úmyslně vymazávány, neboť nedovzdělanými pokryteckými politiky a blouznícími pseudohumanisty jsou považovány za opovržením hodné a politicky nekorektní přežitky minulosti. Nikdo nedbá na to, jak jsou historické zkušenosti důležité pro ucelené vzdělání a že historie je učitelkou života („**Historia magistra vitae**“ - Marcus Tullius Cicero) V žádné školní učebnici je proto nenajdete a žádný učitel o nich také neučí, aby také nebyl nějakým pseudohumanistou obviněn z nekorektnosti.

„Lépe člověku potkati se s medvědicí osiřelou, nežli s bláznem v bláznovství jeho.“

(Kniha přísloví 26/4)

Humánní společnost je společenstvím lidí, kteří se vůči sobě navzájem, k přírodě i k životnímu prostředí chovají moudře, uvážlivě, spravedlivě, poctivě, slušně, uměřeně, lidsky, vlídně a soucitně – tj. jako skutečný homo sapiens (člověk moudrý), nikoli tedy jako podstatně častější homo amentus (člověk rozumu vzdálený) anebo všeobecně rozšířený homo dementus (člověk blbý). To je **ideální humanita** jako utopická vize. **Reálná humanita** je pak společenstvím lidí, z nichž alespoň většina se chová rozumně, spravedlivě, poctivě, slušně, uměřeně, lidsky, soucitně a solidárně s trpícími, a pouze nepatrná menšina se chová nerozumně, nespravedlivě, nepoctivě, neslušně, bezcitně, bezohledně a krutě a dopouští se nejrůznějších zločinů. Tento stav sice není ideální, ale je dosažitelný, protože i když nikdo není dokonalý, slušní lidé přece jen (alespoň prozatím) převažují nad lháři, zloději, podvodníky, lupiči, neslušnými hulváty, primitivními násilníky a vrahy. Jestliže by se však pouze nepatrná menšina lidí chovala mravně a humánně a naprostá většina lidí by se chovala nemravně a nehumánně a dokonce by si takové chování začala nárokovat jako základní lidské právo (ty tendence už tu jsou!), jednalo by se již o společnost nemravnou a nehumánní, ve které by si žádný slušný člověk nemohl být jist životem, zdravím, majetkem, svobodou i lidskou důstojností. K takovému mravnímu rozkladu humánní společnosti může dojít velice rychle i tehdy, pokud nerozumné a neuvážené projevy pseudohumanity a ohledy k lidským právům zločinců, kteří uznávají pouze svá vlastní lidská práva a lidskými právy ostatních lidí pohrdají, překročí únosnou míru a stanou se iracionálními, nespravedlivými, neslušnými, nepřiměřenými a tudíž i obecně destabilizujícími. Humanita, která vede k vlastní likvidaci, přestává být humanitou a mění se v pseudohumanistickou hloupost.

V současnosti do Evropy proudí statisíce lidí, z nichž mnohé by si ani největší fantastové a svou morální převahou sebejistí dobrodinci neodvážili označit za naše bližní, natož za bližní rozumné, uvážlivé, spravedlivé, poctivé, slušné, uměřené a vděčné, se kterými lze navázat rozumný a oboustranně důvěryhodný kontakt. Celá Evropa má dost svých vlastních zločinců a v zájmu zachování tisíciletých mravních hodnot si nemůže dovolit nebezpečné vychýlení křehké rovnováhy mezi dobrem a zlem ve prospěch zla. Ani jediný ze současných politiků a proklamativních „humanistů“ by se také neodvážil poskytnout takovým nedůvěryhodným

„bližním“ přístřeší, protože jejich okázalý humanismus i vzletná slova o přirozené lidské dobrotě končí na prahu jejich domu anebo bytu. Nikdo z nich by se také neodvážil přijít na místo nějakého teroristického útoku a tam volat o lidskosti, laskavosti a soucitu k „lidem“, kteří pouze jako lidé vypadají, ale jako lidé se nechovají a chovat ani nedokáží a nechtějí.

Důvěru, lidskost, laskavost a soucit si tedy zaslouží pouze lidé, kteří se opravdu chovají jako naši bližní a nemají nepoctivé a záludné úmysly – nikoli tedy „tuzemští“ zločinci všeho druhu i zločinci importovaní, kteří přicházejí do Evropy se závistí, kořistnickými touhami, sexuálním přetlakem, zlobou i nenávistí a považují nás i naše potomky za své potencionální otroky, kteří jsou povinni se o ně starat a vyhovět všem jejich přáním, zvláště když oni sami nemají náležitě vědomosti, zkušenosti, dovednosti ani pracovní schopnosti a proto nejsou schopni vyrobit všechny věci, které tak rádi používají (letadla, auta, motocykly, mobilní telefony apod.).

Na této zemi je již po celá tisíciletí příliš mnoho zla a cestou k jeho snížení rozhodně nejsou nekritická důvěřivost, lidskost, laskavost a soucit s „lidmi“ niterně zkaženými a zlými, kteří veškeré jim poskytnuté dobrodiní přemění opět ve zlo. Jinak tomu ani být nemůže, protože slovo vděk neznají, ke zlu byli vychováni, ve zlu žili, za zlo si zvykli, zlo se stalo základem jejich přirozenosti a importovaní zločinci si navíc zlo s sebou přinesli jako nedílnou součást své „kultury“. Všichni rozumní a uvážliví lidé to velice dobře vědí a přesto se nechávají ovlivnit pokryteckými politiky a pomatenými pseudohumanisty, kteří se sice opájejí pocitem vlastní svatosti (emoční zjištěnost), ale své domy a usedlosti mají raději pečlivě stráženy a zabezpečeny. Pokud však nejsme schopni zabránit průniku zla do naší společnosti, musíme mít alespoň prostor pro jeho vyloučení.

Evropské věznice včetně věznic našich na to nestačí, protože mnozí zločinci je považují za příjemná rekreační zařízení s přepychem, který postrádá leckterý náš důchodce. Příkladem pro celý svět proto může být Dánsko, jehož vláda konečně přišla na to, jak bojovat s importovaným zločinem. Neobydlený ostrov Linholm je prozatím prvním místem, které je pro tyto „nelidi“ a „nebližní“ vhodné k rozjímání – a jistě se časem naleznou i další ostrovy s „příjemným“ a náležitě výchovným přírodním prostředím, zejména v Severním Ledovém oceánu. Je nejvyšší čas začít se opravdu chovat jako lidé moudří a uvážliví, protože jinak si podrůzníme větev, na které sedí celá naše civilizace.

„Příčina všech vašich omylů, pánové, je v tom, že nevíte, kam míří civilizace a svět. Vy věříte, že civilizace a svět jdou vpřed, ale ony jdou zpět!“

(Poslanec Cortéz v poslanecké sněmovně v Madridu r.1849)

„K vítězství zla stačí, když dobří lidé budou sedět se založenýma rukama.“

(Anglický politik a filosof Edmund Burke – 1729-1797)

*Vstupujeme do nového roku. Všichni slušní lidé si přejí, aby byl dobrý a aby nikdo ze slušných lidí netrpěl křivdami, ústrky, nespravedlností a násilím. Je tedy na nás všech, jaký bude. Nespolehejme však na pomoc lidí, kteří mají plná ústa humanity, ale ve skutečnosti jim záleží jen na sobě. Jsou všude kolem nás a **podle skutků jejich poznáte je.***

V Plzni 1. 1. 2019

JUDr. Oldřich Hein